

Dievčatá

Ľubomír Feldek: Päť detektívov

Päť detektívov

šlo s ľahkou myslou

na malé pivo –

a v tom im srdce stislo !

Zvolal detektív SLUCH :

„začul som, chlapci, buch! “

Zvolal detektív ČUCH :

„Voľáčim vonia vzduch!“

Šli za tým buchom,

čo začul SLUCH,

a za tým vzduchom,

čo ňuchal ČUCH.

A v tom už zvolal aj

detektív ZRAK :

„Hľa, chlapci, leží tu

pečený vták!“

Detektív HMAT

jediným chmat

chytil pečeného vtáka :

„Nebude to, chlapci, sliepka dáka ?“

Odhryzol si z pečeného vtáka

ddetektív CHUŤ

a povedal : „ Kdeže sliepka dáka!

Podľa chuti ide o labuť!“

To labuť, ach,
zastretil niekto – buch!
To pušný prach
naplnil vôňou vzduch!
A potom ktosi
labuť upiekol,
no nemal čas ju zjesť –
a utiekol !

Čo zostávalo piatim detektívom ?
Zjedli tú labuť, zapili ju pivom.
Päť detektívov – zmyslov
šlo domov s ľahkou myslou.

Chlapci

Ľubomír Feldek: Pozvánka do kina

Ráďte vstúpiť rýchlo,
už to v sále stíchlo!
Nič sa, pravda, nestane,
keby sa vám kýchlo.

Aj ten, čo má barly,
aj taký, čo žiarli,
každý je tu vítaný –
dnes hrá Chaplin Charlie.

Hybaj, leňoch, z pôjda,
na Harolda Lloyda!

Ak ti niekto lístok vzal,
nech ti zase svoj dá.
Lístky ešte máme,
najlepší vám dáme,
dámu dáme k pánovi,
pána dáme k dáme.

Prečo v kino sále
ozvalo sa „Ále?“
Iba dnes nám vyplii prúd –
inak hráme stále.

Spoločné pre všetkých

Eva Urbanová

Ako Jeleňatý a Kravatý veršovali

Jedného rána sa Jeleňatý zobudil a hovoril vo veršoch : „Dobré ráno, milý Kravatý, azda si dobre vyspatý ?“ opýtal sa Kravatého, ktorý si práve čistil zuby, a keďže mal plné ústa peny, neodpovedal.

Jeleňatý teda pokračoval: „ Čože ani neodpovieš? Pred zrkadlom ticho hovieš. Opýtam sa teda hlavné – zima ide, to je zjavné. Vyrazíme na pevninu – vymyslíme jeleninu?“

„Prečo hovoríš vo veršoch ? A hovorí sa psinu,“ povedal mrzutý Kravatý.

„Čo to vlastne verše sú ? Keď ťa slová unesú ? Je to čosi na zjedenie a či azda pobavenie ? A psinu som nepovedal schválne. Mal si sa zasmiať, no márne,“ dodal Jeleňatý.

„Na pobavenie ? Skôr na lezenie. Na nervy! pomyslel si Kravatý, ale nepovedal to nahlas. Radšej Jeleňatému vysvetlil, že verše sú vety v básničkách a tie vety sa zvyknú na konci rýmovať.

„V básni ? Takže ja rýmujem a veršami budím záujem ? Asi budem dobrý básnik ! Poviem lesu, že je krásny,“ zvolal od radosti Jeleňatý. „Nemusíš robiť hned' krik. A tvoje verše nie sú zase až také skvelé, navyše začínajú byť otravné,“ Kravatý to už nevydržal a povedal kamarátovi pravdu.

Jeleňatý sa však neurazil, práve naopak, s úsmevom pokračoval ďalej : „Ale, ale, netvár sa ako po súboji, viem, že máš rád, keď slovo rýmom spojí.“

„To teda nemám a nechaj ma na pokoji!“ povedal Kravatý a preľakol sa vlastných slov.

„Vidíš, už veršujeme obaja, poézia nás oboch opája !“ nadchol sa Jeleňatý.

„Ja ťa chcem umlčať, kamarát, veršovanie nemám rád,“ odvrkol Kravatý a zakryl si ústa, aby mu z nich náhodou neušli žiadne ďalšie rýmy.

J: „ Nezabrániš tomu!“

K: „Ale čomu ?“

J: „ Veršom predsa, podíme z domu!“

K: „ Nič tam vonku nezlepšíme, keď celý les poveršíme.“

J: „Hurá, hurá, toľká sláva ! Bude o nás básniť tráva.“

K: „Je tam toho- tráva, mňa už bolí hlava.“

J: „Ak sme chorí, musíme sa liečiť. Nebudem sa priečiť. Nikde sa však nespomína, či je na to medecína.“

K: „Vyveršujeme verše z hlavy von, vybubnujeme ako cez bubon. Potom nám dôjdu rýmy, pokoj bude s nimi.“

J: „Keď sa veršovacie bacily unavia, ústa sa nám konečne zastavia. Zatiaľ je ale zábava, verše sypem ako z rukáva.“

Lenže veršovať neprestali celý deň a rýmovali až do večera, jeden veselšie a rýchlejšie, druhý mrzutejšie a pomalšie, ale spolu. Večer už boli úplne unavení a ledva vyslovovali posledné verše na dobrú noc.

J: „ Takáto choroba nejedného jeleňa skolí. Už ma z nej celý jazyk bolí.“

K: „Ja si zas necítim svoje laby. Vystreľujú pri každom, sťa by!“

J: „Zložili sme hrdinské spevy, ódy, sonety..... Načisto som zomletý ako plátno rolety. Dost, už to stačí básnenie sa mi prestáva páčiť.“

K: „Ak to neprejde do rána, len ticho bude záchrana.“

J: „Podíme spať! Prosím, zhasni.“

K: „Nech sa nám rýmy premenia na sny.“

J: „Želám ti, kamarát, dobrú noc!“

K: „Nech táto noc pomôže na nemoc...“

Ráno vstali a obaja sa báli prehovoriť. Dlho mlčali a namiesto slov len ukazovali na predmety a všakovako sa posunkami dohadovali. Napokon Jeleňatý ako prvý nabral odvalu : „Už to nevydržím. Ešte sme stále chorými ?“ opýtal sa a v duchu si pomyslel : „Hurá, predsa sme

zabudli na rýmy!“ „Myslím, že sme zdraví,“ odvetil Kravatý a len úplne potichúčky dodal, „ako rybičky. Tak ako sa vraví.“